

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 280/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu a uzneseniu Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Stred ČVS: UIS-30/1-OISS-2024 z 13. marca 2024, proti postupu a uzneseniu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. k. 4 Kn 29/24/6600-6 z 18. apríla 2024 a proti postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 Gn 795/24/1000-8 zo 16. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením vyšetrovateľa ČVS: UIS-30/1-OISS-2024 z 13. marca 2024, postupom a uznesením krajskej prokuratúry č. k. 4 Kn 29/24/6600-6 z 18. apríla 2024, ako aj postupom a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/3 Gn 795/24/1000-8 zo 16. januára 2026. Sťažovateľ sa zároveň domáha zrušenia jednotlivých napadnutých rozhodnutí a vrátenia veci na ďalšie konanie vyšetrovateľovi. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením vyšetrovateľa z 13. marca 2024 bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenie podané sťažovateľom pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť príslušník Policajného zboru (ďalej len „PZ“) [REDAKOVANÉ] (služobne zaradený na Pohotovostnej motorizovanej jednotke, odbore poriadkovej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici) tým, že 20. decembra 2023 v čase od 13.09 h do 14.40 h v ambulancii [REDAKOVANÉ] v zariadení

Mammacentrum sv. Agáty v Banskej Bystrici mal fyzicky napadnúť sťažovateľa tým spôsobom, že mu mal chytiť ruku za zápästie a vykrúcať mu ju, pričom mu mal z ruky vytrhnúť mobilný telefón.

3. Proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajská prokuratúra rozhodla napadnutým uznesením z 18. apríla 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

4. Sťažovateľ následne generálnej prokuratúre adresoval podanie z 24. novembra 2025 označené ako „*Trestné oznámenie na neznámeho páchatela s podozrením zo spáchania trestného činu za zneužívanie právomoci VČ, marenie spravodlivosti*“, ktorým vyjadril nesúhlas s rozsahom vykonaných dôkazov a ich vyhodnotením v napadnutom uznesení vyšetrovateľa z 13. marca 2024, ako aj v napadnutom uznesení krajskej prokuratúry z 18. apríla 2024. Generálna prokuratúra vybavila toto podanie sťažovateľa napadnutým upovedomením zo 16. januára 2026, ktorým ho (vychádzajúc z jeho obsahu) vyhodnotila ako žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 9/2025 z 27. októbra 2025 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní, pričom sťažovateľovi v podstatnom oznámila, že preskúmaním spisového materiálu zistila, že v predmetnej veci bol postup zvolený orgánmi činnými v trestnom konaní v plnom rozsahu opodstatnený a riadne odôvodnený, a preto predmetnú žiadosť považuje za nedôvodnú a túto odložila bez potreby prijatia prokurátorských opatrení.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom v zásade opakuje argumentáciu uvedenú vo svojej sťažnosti, resp. podaní z 24. novembra 2025. Podľa jeho názoru k porušeniu ním označeného základného práva došlo v dôsledku nesprávneho postupu vyšetrovateľa, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry pri vybavovaní ním podaného trestného oznámenia a naň nadväzujúcich podaní sťažovateľa (sťažnosť, podanie sťažovateľa z 24. novembra 2025), keďže podľa názoru sťažovateľa sa ním označení porušovatelia jeho základného práva náležite nevysporiadali s jeho argumentáciou ako oznamovateľa podozrenia z naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu a náležite nepreverili podozrenia uvedené v jeho trestnom oznámení.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením vyšetrovateľa:

8. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupu a uzneseniu vyšetrovateľa ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci.

9. Sťažovateľ podal proti napadnutému postupu a uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť, o ktorej rozhodla krajská prokuratúra napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda mal k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využil), o ktorom bola oprávnená rozhodnúť (a aj rozhodla) krajská prokuratúra.

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením vyšetrovateľa vyhodnotil ako neprípustnú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajskej prokuratúry:

11. Ako už bolo uvedené, právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach teda predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že zákonnosť napadnutého postupu a uznesenia krajskej prokuratúry bola na základe podania sťažovateľa z 24. novembra 2025 predmetom prieskumu pred generálnou prokuratúrou, a to postupom podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025, pričom generálna prokuratúra túto žiadosť vybavila napadnutým upovedomením zo 16. januára 2026, ktorým predmetné podanie vyhodnotila ako nedôvodné.

13. Vychádzajúc z uvedeného, je pre rozhodnutie ústavného súdu podstatné, že napadnutý postup a uznesenie krajskej prokuratúry boli podrobené prieskumu zo strany generálnej prokuratúry. V súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti vyhodnotil ako neprípustnú

a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a upovedomením generálnej prokuratúry:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

16. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že v rámci svojej judikatúry konštantne uvádza, že právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. napr. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani

oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá preto ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011).

17. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd vo všeobecnej rovine pripomína, že upovedomenie patrí k procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu. Spravidla je reakciou na žiadosť, návrh, podnet alebo iné podanie subjektu trestného konania odlišného od orgánu činného v trestnom konaní. Ak argumenty podávateľa nemožno akceptovať, v upovedomení sa uvedú dôvody, ktoré bránia prijať ním požadované opatrenia. Pokiaľ ide o náležitosti upovedomenia, Trestný poriadok ich nepredpisuje. Samotný obsah a rozsah upovedomenia je tak ponechaný na úvahe jeho spracovateľa. Napriek tomu musí mať upovedomenie orgánov činných v trestnom konaní takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, obsahu podania podávateľa a osobitostiam trestného konania, najmä jeho štádiu, v ktorom sa poskytuje. Na inštitút upovedomenia pritom nemožno klást' rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu, resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) kladené na odôvodnenia právoplatných, najmä súdnych rozhodnutí (IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015, I. ÚS 434/2022, IV. ÚS 524/2023).

18. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a upovedomením generálnej prokuratúry.

19. Generálna prokuratúra v napadnutom upovedomení v podstatnom uviedla, že nezistila pochybenie v postupe konajúceho vyšetrovateľa a krajskej prokuratúry pri vybavovaní predmetnej veci, ktoré by odôvodňovali prijatie akýchkoľvek opatrení k náprave zo strany generálnej prokuratúry. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania sa generálna prokuratúra stotožnila s právnym názorom krajskej prokuratúry, že v danom prípade zistené skutočnosti neodôvodňujú začatie trestného stíhania, keďže neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty akéhokoľvek trestného činu. V podrobnostiach generálna prokuratúra poukázala na odôvodnenie napadnutého druhostupňového uznesenia krajskej prokuratúry, s ktorým sa stotožnila.

20. Pretože generálna prokuratúra sa v napadnutom upovedomení stotožnila s napadnutým druhostupňovým uznesením krajskej prokuratúry, ústavný súd sa aj s týmto uznesením náležite oboznámil.

21. Krajská prokuratúra v napadnutom druhostupňovom uznesení zhrnula výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynulo, že 20. decembra 2023 bol na číslo 158 prijatý telefonát od sťažovateľa, v ktorom oznámil, že mu družka zobrala zo školy dieťa a aj so psychologickou smerujú do Mammacentra k [REDAKOVANÉ], pričom zároveň tam žiadal vyslať hliadku PZ. Vyslanou hliadkou PZ bolo na mieste zistené, že sťažovateľ nemá súdom určenú starostlivosť o maloletú dcéru. Po príchode pred ambulanciu, v ktorej bola doktorka, sťažovateľova družka a dcéra, doktorka vpustila sťažovateľa do ambulancie, ale hliadke PZ zamedzila vstup zavretím dvier so slovami, že ona si neželá, aby hliadka PZ vstupovala do ambulancie, keďže sa tam rieši psychický stav maloletej. Počas celého vyšetrenia hliadka čakala na chodbe pred ambulanciou a z ambulancie bolo počuť len plač dcéry sťažovateľa. V čase, keď dcéra sťažovateľa išla

na toaletu, sa hliadka PZ spýtala sťažovateľa, či je jej prítomnosť potrebná, na čo sťažovateľ povedal, že áno. Z úradného záznamu z operatívneho vyťaženia [REDAKOVANÉ] vyplynulo, že 20. decembra 2023 počas vyšetrenia maloletej dcéry sťažovateľa prišiel do ambulancie sťažovateľ, ktorý sa domáhal a vynucoval si byť spoločne so svojou družkou a dcérou na vyšetrení. V ambulancii sa správal neslušne, prechádzal sa drzo po ambulancii, čo narúšalo priebeh vyšetrenia, a tým aj iné administratívne, resp. iné činnosti, preto bol z jej strany, ako aj zo strany osôb, ktoré sa v tom čase tam nachádzali slovne upozornený, aby sa správal slušne a dodržiaval určité zásady, ktorými sa táto ambulancia riadi. K žiadnemu fyzickému konfliktu v danej ambulancii nedošlo, nachádzalo sa tam aj dieťa, preto bola situácia príchodom sťažovateľa trochu vyhrotená, ale bolo to spôsobené jeho správaním. Podozrivý [REDAKOVANÉ] vo svojom výsluchu uviedol, že 20. decembra 2023 bol vo svojom voľnom čase na káve v Mammacentre v Banskej Bystrici, keď mu zavolala [REDAKOVANÉ] (matka jeho priateľky) a spýtala sa ho, či nevie prísť do kancelárie vedľa ambulancie, keďže na vyšetrenie má prísť s dcérou jedna žena a pravdepodobne s ňou aj jeden muž, o ktorom má obavy, že môže byť agresívny. Spolu so svojou priateľkou a jej sestrou preto išli do kancelárie vedľa ambulancie, kde [REDAKOVANÉ] robila vyšetrenie. Na ambulancii sú dvere s mliečnym sklom a videli, ako tam niekto za dvermi načúva, na čo upozornili [REDAKOVANÉ]. Na to sa otvorili dvere a nejaký pán vbehol do ambulancie a začal tam pobeť raz ku doktorke, raz k maloletej dcére sťažovateľa a raz k jeho družke, pričom bol veľmi roztržitý a v ruke držal telefón. Podozrivý videl, že sa ho [REDAKOVANÉ] bojí, a preto vstal a povedal mu nech sa upokojí, nech nebehá po celej ambulancii a sadne si, pričom sťažovateľa sa ani nedotkol. Podozrivý ďalej vypovedal, že vyšiel pred ambulanciu a hliadke, ktorú na miesto privolať sťažovateľ, povedal, že je ich kolega a vysvetlil im, čo sa vo vnútri ambulancie stalo. Hliadka PZ mu uviedla, že sťažovateľ oznámil, že má súdom určenú dcéru do starostlivosti a že ju matka uniesla, no keď si od sťažovateľa pýtali súdne rozhodnutie, tak im žiadne nepredložil. Hliadka PZ tam ešte určitý čas zotrvala, ale keďže tam nedochádzalo k žiadnemu narušeniu verejného poriadku, tak odtiaľ odišli a podozrivý sa vrátil naspäť do kancelárie vedľa ambulancie. Krajská prokuratúra v napadnutom uznesení zároveň konštatovala, že z prehrateho mediálneho súboru (nahrávky predloženej sťažovateľom) je zrejmé, že je zaznamenaná len časť priebehu situácie z 20. decembra 2023, ktorá sa odohrala v ambulancii [REDAKOVANÉ], pričom z nahrávky je zrejmé, že v ambulancii sa nachádzala sťažovateľova dcéra, družka a doktorka, ako aj osoba v bielom oblečení, avšak na tejto nahrávke nie je zaznamenané, že by osoba v bielom oblečení fyzicky pôsobila na sťažovateľa.

22. Podľa názoru krajskej prokuratúry vyšetrovateľ správne vyhodnotil oznámenie sťažovateľa a dôkaznú situáciu – podozrivý vo svojej výpovedi uviedol, že nedošlo k žiadnemu fyzickému kontaktu medzi ním a sťažovateľom, čo potvrdili aj [REDAKOVANÉ] a jej dcéra. Krajská prokuratúra v podstatnom taktiež poukázala na to, že podľa obsahu podaní sťažovateľa k údajnému fyzickému napadnutiu jeho osoby malo dôjsť bezprostredne po jeho vstupe do ambulancie, pričom ďalšie vyšetrenie dcéry sťažovateľa (a teda aj zotrvanie sťažovateľa v ambulancii) trvalo vyše hodiny, pričom policajti boli stále prítomní pred dverami ambulancie. Podľa krajskej prokuratúry je otáznne, prečo sťažovateľ neoznámil údajné napadnutie bezprostredne po útoku, ak mal vedomosť, že za dverami ambulancie je stála prítomnosť hliadky PZ, s ktorou dokonca aj komunikoval po údajnom fyzickom napadnutí, ale hliadke PZ len povedal, aby nikam nešli, že ich potrebuje, aby tam boli. Sťažovateľ zároveň vo všetkých svojich podaniach tvrdí, že hliadka PZ

všetko určite počula, resp. všetko videla (v závislosti od obsahu toho-ktorého podania sťažovateľa), avšak zo záznamu hliadky PZ vyplýva, že policajti počuli len detský plač, a teda žiadny fyzický konflikt nevideli, resp. nepočuli. Podľa názoru krajskej prokuratúry v prípade, ak by policajti počuli, resp. priamo videli, že došlo k fyzickému konfliktu, na uvedené by okamžite reagovali. Krajská prokuratúra sa zároveň stotožnila s názorom vyšetrovateľa, že sťažovateľ sám podal rozporuplné údaje týkajúce sa fyzického ataku – podľa oznámenia z 20. decembra 2023 mu mal neznámy muž vykrútiť ruku a mal sa mu snažiť odobrať mobilný telefón, čo sa mu však nemalo podariť, avšak následne podľa doplnenia trestného oznámenia mu ten istý muž vykrútil zápästie a vytrhol telefón z ruky, napokon v trestnom oznámení zo 17. januára 2024 sťažovateľ uviedol, že tento muž mu začal vykrúcať pravú ruku, v ktorej mal telefón, presnejšie zápästie, snažiac sa mu vytrhnúť mobilný telefón, a keď sa mu to nepodarilo, začal mu päťou stláčať ruku, v ktorej mal mobil, a opakovane sa mu snažil vytrhnúť mobil z ruky, a súčasne uviedol, že do konfliktu bola zapojená aj jeho dcéra, ktorá začala kričať neberte môjmu ockovi telefón a začala mu pomáhať potiahnuť mobil naspäť, čo sa mu aj podarilo. Krajská prokuratúra v tejto súvislosti poukázala na to, že samotné verbálne a fyzické zapojenie sa (v tom čase sedemročnej) dcéry sťažovateľa do konfliktu dvoch dospelých mužov v predchádzajúcich podaniach sťažovateľ vôbec neuvádzal, pričom podľa názoru krajskej prokuratúry by uvedená skutočnosť vyvolala potrebu takýto konflikt okamžite oznámiť hliadke PZ, o ktorej mal sťažovateľ vedomosť, že stojí hneď za dverami, resp. s ktorou aj následne osobne komunikoval, a preto podľa názoru krajskej prokuratúry sťažovateľ len dodatočne a účelovo uvádzal skutočnosti týkajúce sa aktívneho verbálneho a fyzického zapájania sa svojej dcéry do konfliktu. Vychádzajúc z uvedeného, krajská prokuratúra dospela k záveru, že tvrdenia sťažovateľa o fyzickom konflikte sa nezakladajú na pravde.

23. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že vyšetrovateľ sa celou vecou zaoberal len povrchno a nevykonával úkony potrebné k objasneniu veci, krajská prokuratúra konštatovala, že je na úvahe vyšetrovateľa, aké úkony vykoná na preverenie skutočností vyplývajúcich z trestného oznámenia, pričom ani zákon obligatórne nepredpisuje, aké úkony majú byť vykonané. V danom prípade si vyšetrovateľ dostatočne zabezpečil do spisového materiálu množstvo dôkazov na účely preverenia skutočností vyplývajúcich z trestného oznámenia, pričom zo zistených skutočností vyplýva, že neexistujú žiadne dôvodné pochybnosti, že vec nemala byť odmietnutá, a teda nebol dôvod na vedenie trestného stíhania vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, resp. iného trestného činu. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že v súvislosti s trestným oznámením si ho vyšetrovateľ nepredvolal na výsluch na účely objasnenia skutočností, krajská prokuratúra opätovne konštatovala, že je na úvahe vyšetrovateľa, či vykoná doplnenie trestného oznámenia aj výsluchom samotného oznamovateľa alebo len osoby podozrivej alebo vyžiadanim si aj ďalších listinných dôkazov. V trestnom oznámení je pritom dostatočne opísaný priebeh samotného skutku, a teda preskúmaním jeho obsahu nevyvstala potreba jeho doplnenia výsluchom sťažovateľa. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že lekáre [REDAKOVANÉ] nič nebránilo v tom, aby si na ochranu života a zdravia seba, ako aj iných osôb zavolala hliadku PZ, a nie priateľa jej dcéry – policajta, ktorý bol v tom čase mimo služby, krajská prokuratúra konštatovala, že uvedené nie je predmetom tohto konania. K námietke sťažovateľa, že vyšetrovateľ v uznesení neuvádza, či si podozrivý splnil povinnosť policajta informovať svojho nadriadeného, že použil akýkoľvek donucovací prostriedok, krajská prokuratúra uviedla, že vyšetrovateľ nič také nemusel uviesť, pretože podozrivý nepoužil

žiadny donucovací prostriedok. Napokon k námietke sťažovateľa, že členovia hliadky PZ neprezentovali skutočnosti tak, ako sa reálne stali, a to buď z priateľského vzťahu, resp. z kolegiality, ako aj k námietke sťažovateľa, že podľa jeho názoru dokonca ním uvádzané osoby vopred naplánovali skutok a každá osoba mala svoju rolu, krajská prokuratúra konštatovala, že ide len o subjektívny názor sťažovateľa, pričom poukázala na už uvedené skutočnosti.

24. V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 136/2024, II. ÚS 429/2024) je prípustné, ak sa nadriadený orgán stotožní s dôvodmi uvedenými v individuálnom právnom akte inštančne subordinovanej verejnomocenskej štruktúry a v podrobnostiach na nich odkáže. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s napadnutým uznesením krajskej prokuratúry (m. m. III. ÚS 397/2023), ústavný súd zistil, že orgány činné v trestnom konaní venovali podaniam sťažovateľa primeranú pozornosť, nezasiahli negatívne do podstaty jeho práva na inú právnu ochranu, nezmarili jeho zmysel, a preto ho ani nemohli porušiť. Ústavný súd v uvedených nosných záveroch nezistil známky sťažovateľom tvrdenej arbitrárnosti odôvodnenia, pretože ním nedošlo k odmietnutiu uplatnenia zákonom priznaných právomocí bez uvedenia konkrétneho dôvodu či k prijatiu neudržateľného záveru, ktorý by zjavne nevyplýval zo spisu.

25. Inak povedané, ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry (v spojení s napadnutým druhostupňovým uznesením krajskej prokuratúry, pozn.) konštatuje, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, pričom právne závery vyslovené generálnou prokuratúrou v napadnutom upovedomení je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Generálna prokuratúra sa podaním sťažovateľa podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025 riadne zaoberala a svoje rozhodnutie (v spojení s napadnutým druhostupňovým uznesením krajskej prokuratúry, pozn.) dostatočne a logicky odôvodnila, pričom ho založila na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod nevyhovenia podaniu sťažovateľa. Ústavný súd preto napadnutý postup a upovedomenie generálnej prokuratúry považuje za legitímne a právne akceptovateľné. Generálna prokuratúra konala v medziach svojej právomoci, preskúmala podstatu argumentov sťažovateľa a (v spojení s napadnutým druhostupňovým uznesením krajskej prokuratúry, pozn.) predostrela svoje argumenty, ktoré ju viedli k záveru o nenaplnení znakov skutkovej podstaty predmetného trestného činu. Jej závery sa nejavia ako svojvoľné a neudržateľné, v dôsledku čoho ich teda nemožno považovať za arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť – dôvodnosť, resp. to, či sú alebo nie sú postačujúce na záver o nevyvedení trestnoprávnej zodpovednosti.

26. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní sa trestným oznámením, sťažnosťou, ako aj žiadosťou sťažovateľa riadne zaoberali, ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Na rozdiel od sťažovateľa ústavný súd nepovažuje ich závery ani za zjavne neodôvodnené. V tomto prípade ide zo strany sťažovateľa nanajvyš o bežnú polemiku so skutkovými a s právnymi závermi orgánov činných v trestnom konaní bez založenia pozitívnej ústavnoprávnej relevancie. Ani v súvislosti s interpretáciou a aplikáciou prípadnej právnej kvalifikácie predmetných skutkov,

ani v procesnom postupe orgánov prípravného konania ústavný súd nezistil pochybenie signalizujúce neprípustný zásah do základného práva sťažovateľa.

27. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že v prípade, ak nie sú dané žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali podozrenie o tom, že bol spáchaný trestný čin (t. j. také skutočnosti vôbec nevyplývajú z trestného oznámenia), policajt nie je povinný a ani oprávnený prešetrovať prostriedkami trestného práva veci, z ktorých takéto podozrenie nevyplýva. Orgán činný v trestnom konaní teda nie je oprávnený začať v takomto prípade trestné stíhanie, pretože v uznesení o začatí trestného stíhania by musel najskôr vytvoriť všeobecnú skutkovú vetu pozostávajúcu v podstate len z citácie domniek oznamovateľa a následne takto vytvorenej skutkovej vete prispôbovať dokazovanie. Inak povedané, začať trestné stíhanie vo veci nie je možné, ak sa skutok rysuje len v nejasných obrysoch založených len na domnienkach oznamovateľa.

28. Skutočnosť, že trestné oznámenie sťažovateľa, následná sťažnosť a podanie sťažovateľa vyhodnotené ako žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025 neboli vyhodnotené v súlade s predstavou sťažovateľa, nie je relevantným dôvodom na konštatovanie porušenia jeho označeného práva. Názor sťažovateľa odlišný od toho, ktorý v tejto veci zaujala generálna prokuratúra, nemôže viesť k záveru, že napadnuté upovedomenie je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, prípadne neudržateľné, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor generálnej prokuratúry svojim vlastným (III. ÚS 459/2021, II. ÚS 204/2025). Závery generálnej prokuratúry (v spojení s odôvodnením napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry) ústavný súd považuje za vyhovujúce požiadavkám, ktoré čl. 46 ods. 1 ústavy kladie na typ aktuálne preskúmaného konania a rozhodnutia (upovedomenia), a teda za ústavne akceptovateľné. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd opätovne pripomína, že na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle judikatúry ústavného súdu (resp. judikatúry EŠLP) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (I. ÚS 147/2022, I. ÚS 402/2022).

29. Ústavnému súdu je zrejmé, že sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s tým, ako sa orgány činné v trestnom konaní vysporiadali s jeho trestným oznámením, preto opätovne pripomína, že z ústavy nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní. Ak orgány činné v trestnom konaní, resp. súd po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ.

30. Ústavný súd už opakovane vyslovil, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu (sťažovateľa). Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, zároveň nemá ani ústavou alebo Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručené právo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia

vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

31. V súlade s judikatúrou EŠLP pritom zároveň platí, že ústavný súd považuje povinnosť efektívneho vyšetrenia za súčasť práva na život, zákazu zlého zaobchádzania (zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania), zákazu otroctva a nútenej práce, resp. práva na súkromie (porov. II. ÚS 182/2017, body 13 a 14), avšak sťažovateľ porušenie týchto základných práv napadnutým upovedomením nenamieta.

32. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistil, že napadnutý postup a upovedomenie generálnej prokuratúry nesignalizujú možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a upovedomením generálnej prokuratúry na jednej strane a obsahom sťažovateľom označeného práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

33. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

III.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

34. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadala, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

35. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti II tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu